

MEZÍTÁBASAN ÉS RÓKAKEPPBEN NYARALNAK A PESTI KORZÓ HÖLGYEI

A nyarat talán a világ egyik fővárosában sem ünneplik olyan kitartóan, annyira nekifejtkezve, mint Budapesten. Igaz, hogy a Duna két partjára könyöklő város méltó keretet is ad ehhez a többhónapos ünnepségsorozathoz, mert úgy megszépült az első nyári napokban, mint az asszony kedvese közelében. Ékszerekkel diszít magát, a buja színeknek ezer változatával és úgy nézgelődik a Duna velencei mesterműnél szebben csillogó tükrében.

Aki ilyenkor a város utcáit járja, fejtől-nyúl érzi azt a furcsán bizsergető érzést, amely akkor táncol át az idegeken, ha kíváncsi valaki mellett visz el az utunk és nem tudjuk megállni, hogy ha nem is indulunk utána, a szépre szomjas ember kántinflúzófiájával, de legalább megfordulunk, hogy valahol mélyen a lélek legtitkosabb zugában elraktározzuk a múlt pillanat egy feledhetetlen képét, megőrizük magunkban a színek, a harmóniának, a hangnak azt a furcsa vegyüekét, amely magát az életet jelenti.

Az újságíró is ezzel a furcsa érzéssel találkozott, amikor *Pestről Budára igyekvőben* az Erzsébethíd feljáromához érkezett és szokás szerint végigpásztázta tekintetével a Dunakorzó arisztokratikusan nyúlánk vonalát. Elfelejtette, hogy egy órával ezelőtt a háború híreit diktálta és fülében ott dobol az előretörő harckocsik félelmetes dübörgése, a repülőgépek vad vijjogása, az ágyúk bömbölése, az aknavetők ugatása. Csak azt látta, hogy lábainál az emberi élet békés és a boldogság selymeibe öltözött percek peregnek az arevonal férfias küzdelmének és a belső front fáradhatatlan munkabírásának eredményeként.

Korzó, 1943-ban

Boldog, vidáman haneurozó gyerekeket látott, pompázó virágok színébe öltözött nőket és déli pihenésüket élvező férfiakat. Nem csoda, hogy úgy érezte, végig kell mennie a korzón, meg kell örökítenie 1943 nyarának Budapestjét.

Az óriás gyémántként sziporkázó nap — szokatlanul az idei nyárban — jókedvű hőkezűséggel szórta sugarait. És az ember, a mai idők elfáradt embere, gyermekkorából lelkebe szorult ösztönösséggel fordítja arcát az égi jó felé, olyan kisimult arccal, ahogyan utoljára gyermekkorában nézett fel a néki legnagyobb jót jelentő valakire, édesanyjára.

A Petőfi-téren az örök fiatalon bronzba merevedett nagy költő közelében gyerekek játszanak. Arcukra a napsugár piros-barna zománcokat csókol és ők is belemosolyognak a nyári ragyogásba. Játékukban

buzgó »esendestárs« Károly bácsi, az öreg parkőr, aki néhány lépésről megfelelő figyelemmel nézi munkáját, mintha neki készülne a homokból gyúrt torta, a büszke lovagvár. Amikor megszólítjuk, némi szomorúsággal hangjában mesél a régi gyerekekről, akik azóta már, felnőtt hölgyek és urak és csak korzózásra igyekvőben mennek el néha a park mellett, mert az ő új világuk a dunaparti kávéházak környéke.

— Pedig nagyon sok labdát kihalásztam nekik a bokrok mélyéről — mutatja botjával a megszokott mozdulatot —, csak most eszondesedem így neki, mert a háborúval eltűntek a labdák is — mondja és nagyot sóhajtván ismét nyugalmi helyzetbe ereszti a szögesvégű parkőri botot.

Film- és egyéb csillagok...

Az előkelő dunaparti kávéházak körül mint tarka pillangók táncos serege pompáznak a nyári divat színorgiájába öltözött hölgyek. Megtalálni a divatos film-színésznőtől kezdve a nagyáruházak kiszolgáló kisasszonyáig mindenkit, aki csak szépnek számít vagy a szépek közé akar számítani Budapesten. Más nyarakon ugyanezt a közönséget a fővárosi fürdők vizében vagy selyem pázsitján csodálhatjuk meg, ma azonban, és ez a legfeltűnőbb, *mezítelen lábszárakkal, de rókakeppben, egy Afrika kutató hősies elszántságával tűrik a nap hevét.*

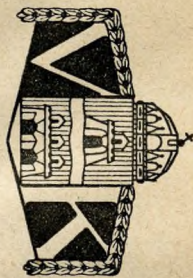
Japánsarkú facipők végtelen sora kopog a melegtől tüzes aszfalton, de a merészebbek már nem elégszenek meg a japán sarok »szolid«, tizenkétecentis magasságá, a görög-római világ koturnuszaira emlékeztető, legalább 16 centis talpakon ringatják szépségüket.

A *Buchwald*-székeken (megfelelő lábtartás mellett) a már megszokott és híresebb vált déli terefere folyik a strandról, a divatról és a férfiakról, természetesen *mind ez a legújabb típusú umbralszemüvegek védelmében*, amelyek mögül láthatatlan, de annál forróbb pillantásokat lehet vetni az itt-ott feltűnő egyenruhák aranygombjai felé. A korzónak kétségtelenül ez a legjellegzetesebb és a divat-, valamint pletykapolitikát intéző része.

Régen is tudtuk, hogy *nyaralni legjobban Budapesten lehet*, de tegnap új érvet is hallottunk elhangzani a régi mondás igazolására. Rúzsos csőrű fekete csicseregte skandináv-szőke társnője fülébe:

— Most még jobb Pesten nyaralni, mint régen, mert amióta megritkult a benzingőzt lühegő autók száma, igazán a világ legalkalmasabb nyaralóhelyévé lett Budapest. (i. b. á.)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: <i>Meriklárka és</i>		Tárgy: <i>22.5.092.1</i>		Osztalozás
Cím: <i>a pesti Korzó hölgyei</i>		Hely: <i>Budapesti Korzó</i>		
Forrás: <i>9208</i>		Idő: <i>1943</i>		
(Hely)		Személy		
(Idő)		Helyszám		
(Köt. v. füz.)				
(Oldal)				

Székesfővárosi házi nyomda 1926 — 8891